Ч. 283. Второк 18 (31) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

В суботу рано о годині 9-ій відбуло ся в архикатедральній церкві сьв. Юра богослуженє, котре відправив о. митрат Білецкий. На богослуженю явили ся всі рускі посли і кількох польских. По богослуженю удали ся посли до Впреосьв. Митрополита і там повитали его устами дра Олесницкого, яко руского митрополита і новоіменованого заступника маршалка краєвого. О годині 10-ій відбуло ся таке торжественне богослуженє в лат. катедрі при участи Е. Е. п. Намістника і п. Маршалка краєвого, послів соймових і представителів всіх властий.

О годині 11-ій почала соймова саля заповняти ся послами, льожі і ґалерні були переповнені публикою.

О годині $11^{1}/_{2}$ появив ся на сали п. Намістник, оголосив іменованє гр. Андрея Потоцкого маршалком краєвим і візвав его до зложеня посольского приреченя. П. Маршалок а потім віцемаршалок митроп. Шептицкий зложили приреченє.

Опісля на кріслі маршалківскім засів гр. Потоцкий і, ствердивши комплет, покликав на провізоричних секретарів пп.: Урбаньского, гр. Мицельского, кн. Каз. Любомірского і о. Богачевского. Потім промовив.

Покликаний до обнятя такого важного постерунку, признає, що тяжкий приняв на себе обовязок, тим більше, що обняв его по такім мужу, як ґр. Стан. Бадені. Коли може в чім дорівнати ему, то хиба в залізній волі і енергії в праци для добра краю. В змаганях для добра краю не буде розрізняти анї сторонництв, анї народностий, і надіє ся, що в тім підопруть его всі посли. Тяжка задача чекає его, бо роботи прибуває чим раз більше, і збільшають ся видатки, а доходи не підносять ся. В прелімінари на 1902 р. удержано ще рівновагу, але вже в 1904 р. край мусить причиняти ся квотою 2,200.000 К. річно на будову каналів і рік, котра з часом принесе великий хосен для краю. Також змагає ся акция на поли піднесеня краєвого промислу фабричного, на котру всі посли годять ся. Виділ краєвий предкладає пять більших проєктів мелїорацийних, а видатки на просьвіту збільшають ся, бо ложить ся богато на нові виділові школи. (*По руски* : Не лише економічні, але і культурні задачі має сойм, і всі посли без різниці народности повинні до того стремити. Сойм буде пильно і справедливо розважувати всі желаня руских послів, і маршалок надіє ся, що рускі посли причинять ся до спільної праці для загального добра краю, і се буде товчком до згоди межи обома народностями.— Дальше говорив пан Маршалок по польски, і вказував на праці, які мають ся тепер полагодити, а закінчив окликом в честь Цісаря. (Посли повторили).

По п. Маршалку забрав слово пан Намістник.

Сказав, що теперішна сесия потреває коротко, а не знає, коли буде сойм знов скликаний. Поликуючись на гармонію, яка панувала доси межи ним а Виділом краєвим, прирікає й дальше підпирати ухвали сойму. Згадав о збільшеню фондів пропінацийних, а зійшовши на школи представив нового віцепрезидента дра Плажека, котрий буде его заступати в соймі в справах шкільництва. Вкінци згадав о подіях на університеті і руху рускої молодїжи. Причина непорозумінь лежить в тім, що приписи університетскі неясно стилізовані. Молодїж завинила, бо не послухала приказів університетскої власти, за котрою мусить обставати правительство. П. Намістник має надію, що тая справа улагодить ся, студенти вернуть ся і в будучности запанує згода. Звертаючись до руских послів витав їх сердечно і просив, щоби оцінювали обєктивно его дїяльність і спільно працювали для добра краю.

По бесїдї п. Намістника повідомив п. Маршалок о уділеню урльопу послам Дунаєвскому, Пілятови і Янчевскому, почім забрав слово др. Олесницкий і іменем руских послів виголосив заяву, мотивуючи причини послїдного виходу руских послів з сойму. З черги вичислив бесїдник жаданя Русинів на полі культурнім, економічнім і народнім і просив, аби соймова більшість для спільної згоди змінила своє поведенє супротив Русинів. В надії, що то стане ся вступили тепер Русини назад до сойму. Свою промову закінчив др. Олесницкий заявленєм, що коли жаданя Русинів не будуть увзгляднені, були би рускі посли змушені знов вийти з сойму.

З черги приступлено до першої точки порядку дневного: верифікация виборів. Пос. Станіньский зажадав відложеня верифікациї вибору посла Здисл. Скшиньского з повіта березівского, і о. Крементовского з пов. ясельского По вияснепю референта п. Вайґінґера, внесеня посла Станіньского відкинено.

З руских послів верифіковано вибір пп. Барабаша, Барвіньского, о. Богачевского, дра Могильницкого, Остапчука, Гурика, дра Олесницкого, о. Мандичевского. Верифікацию вибору дра Короля відложено, бо вийшов против его вибору протест.

ТРИ ПОКОЛЇНЯ.

(З француского — А. Фільона.)

Вже їде! — крикнула мала Аннетта. Її шіснайцятні уши зачули найперші здалека тупіт коня, що гнав жваво по замерзлім гостинци. Та й дійстно то він був. При яснім сьвітлї місяця, що осьвічав довгу тополеву алею, видко вже було величну стать офіцира від драґонів, котрий борзо зближав ся. За кілька хвиль опісля зліз Констан Жакмен з коня перед порогом свого батьківского дому. По тім домі було видко, що то була первістно селяньска хата, котру поволи, в міру того як прибувало богатство, її властителї побільшали і розширяли, та зробили з неї рід замку. Побіч широкої старої брами була в мурі порожна ниша. Давнїйшими часами стояв в нїй образ Матери Божої. Его мусіли звідтам взяти, щоби уйти переслїдуваня Якобінів; бо то було на різдво року 1796, коли отсе діяло ся, а то були часи, в котрих палено образи сьвятих а навіть самого Господа Бога підозрівали.

Констан привитав ся зі своїми старими родичами, кинувшись урадований їм на шию, а відтак обняв свою перву сестру Аннетту і поцілував її двічи в личко так, що аж лоскіт пішов, по чім зараз було пізнати драгона. Опісля пішли до столової салї, де вже стіл був богато заставлений. Великий срібний, шестираменний підсьвічник, в котрім горіло шість воскових сьвічок, осьвічав ясно цілий стіл. По комнатї розходив ся милий запах печені. Стали вечеряти поволи і вигідно, звичаєм смакунів з добрих давних часів, та попивали з малих венецияньских скляночок червоного бурґундского вина.

Констан зачав розпитувати ся про всіх, котрих знав давнїйше. Одні з них спочивали вже на кладовищи, другі були при войску, треті розбрели ся по сьвітї, Господь знає куди. Розуміє ся, що говорено о війнї.

— Правда, Костю, ти любиш війну? — спитала Аннетта драгона.

— Я? Я її ненавиджу — відповів Констан.

— Як же то може бути? Ти, вояк, не любив би убивати своїх ворогів?

— Анї трошки, — відповів Констан. — Таже тотї бідні людиска нічого менї не зробили. Я би таки найрадше хотів вернути домів та садити капусту, оженити ся і мати богато....

— Цить! Про таке не говорить ся перед дитиною, — відозвала ся мати.

— Тій дитинї майже вже сїмнайцять лїт,— сказав па то Констан, і глянув омизним оком на свою першу сестру.

Перший раз в житю зміркувала Аннета, що в її серци перебувають дві мрії, що не можуть погодити ся з собою. Она мрила о героєви, котрий би на полях битви вкрив ся славою, а рівночасно було її бажанєм дістати щирого доброго мужа, котрий би сидів при нїй, пестив її і сповняв кожду її забаганку; оба тї ідеали не могли погодити ся з собою, она мусїла вибирати один з них. І в тім станї легонької непорадности свого серця встала она, наставила своїй тетї чоло до поцілованя, та пішла до своєї спальнї.

Мама Жакмен лишила ся ще з своїм сином. Їх взяла охота побалакати, і она стала нагадувати давні часи. Богато лїт тому назад, ще в тих часах, коли панував Людвик, котрого всї любили, і одного разу тяжко занедужав, виділа она перший раз Париж. Тогди відбували ся процесиї, і люди ходили молити ся, щоби ублагати королеви подужаня від Господа Бога. Она була при тім, як на публичних місцях в Парижи люди молили ся і плакали.

— Мій дїдо, — розповідала она, — що зовсїм не був чоловіком мягкого серця, плакав так само як і другі. Виджу ще як би нинї, як ему капали сльози з лиця на табаку, розсипану по его жаботах.

— А дїдо був селянином, правда? — спитав Констан. — А прадїд так ипростим хлопом?

— Так. То він поклав основу під отсей дім.

— А сеся родина! — додав він.

— Так то, так. В комнатї, в котрій нинї будеш почувати, єсть велика книга, в котрій записані всїлякі річи, що стали ся в его житю.

По відчитаню рот присяги по руски і по польски, зложили посли приреченя в руки п. Маршалка.

На тім о годині $1^{1}/_{2}$ з полудня відрочив п. Маршалок засіданє до вечера.

Вечірнє засіданє розпочало ся о годині $8^{1}/_{2}$. Відчитано справозданє о буджетовій провізориї на 4 місяці 1902 р., замкнене рахунків за рік 1900 і прелімінар буджету на рік 1902 до буджетової комісиї з 23 членів.

Відтак без дискусиї ухвалено кільканайцять предложень о митах і громадских оплатах і приступлено до вибору секретарів, квесторів, ревідентів і комісиї буджетової. Вибрано: секретарями о. Богачевского, кп. Любомирского, ґр. Мицельского і Урбаньского; — квесторами: Коритовского, Михальско, Охримовича, Трачевского; — ревідентами: Баворовского, Буйновского, Яля, Крементовского, Літиньского, Мазикевича, Меруновича, Могильницкого, Пузину, Рудрофа, Томашевского, Вибрановского. До буджетової комісиї увійшли: Абрагамович, Каз. Баденї, Стан. Баденї, Барвіньский, Домбский, Дунаєвский, Яблоньский, Єнджейович Стан., Козловский, Лясковский, Лео, Левенштайн, Андр. Любомирский, Малаховский, Милевский, Незабитовский, Олесницкий, Пашковский, Поточек, Романович, Роттер, Скалковский, Меч. Урбаньский.

Відтак ухвалено нагле внесене дра Козловского в справі спору о Морске Око і кілька наглих внесень на уділене запомог погорільцям в ріжних громадах і по відчитаню кількадесятьох внесень і інтерпеляций закінчено засіданє о годині $11^{1}/_{2}$ вечером.

Слідуюче засіданє нині о 10 рано.

Новинки.

Львів дня 30 го грудня 1901.

— **Читальня „Просьвіти“ в Рогатині** уряджує в середу дня 1-го н. ст. січня 1902 в сали Сокола аматорске представлене на добродійні цїли. Аматори відограють „Тато на заручинах“ і „Сельскі аристократи“ комедию в 3 діях зі співами.

— **Наслідки пустоти.** З Коросна пишуть нам: В тутешнім повіті єсть звичай на другий день лат. сьвят обсипувати себе взаїмно вівсом. Сего року дня 26-го с. м. о годині $11^{1}/_{2}$ рано, по службі Божій, стояла товпа людий на ринку і обсипувала себе вівсом. В тій хвили над'їхав з зелїзницї возом жид Зісман Фоґель, торговець худоби з Ясениці, в березівскім повітї, а хтось — доси невислїджений — кинув на него замість вівсом, каменем і ударив его в ліву скрань. Удар був так нещасливий, що Фоґель від потрясеня мозку помер ще того самого дня в ночи. В справі тій заряджено слїдство.

— **Рафінерия нафти** в Коломиї, власність Песї Леї Фрідманової, згоріла дня 20-го с. м. до тла зі всїма будинками. Властителька потерпіла із того шкоду в сумі 70.000 К, на котру то суму рафінерия була обезпечена. Причина огню не вислїджена. В справі сїй повідомлено прокураторию державну, котра розвела слїдство.

— **Убийство в Кривчицях.** Судова секция тїла господаря Івана Ілїя, про котрого загадочну смерть ми доносили, виказала, що Ілїю убито. Лїкарі найшли 13 поломаних ребер, діру в голові і в боцї і численні побої на цїлім тїлї. Двох виновників убийства Йосифа Юркевича і Ів. Павлячка, громадских поліцияньтів, що разом з війтом арештували були нещастного і вели его до Кривчич, увязнено вже в суботу. Инші виновники, між ними війт, суть ще на волї. Похорон убитого відбув ся в суботу.

— **Самоубийство.** З Нового Санча доносять нам: Служниця в готели „Імперіяль“ вернувши дня 25 с. м. о 7 год. вечером у вечірнї відобрала собі житє через повішене на клямці від дверий одної з готелевих комнат. Самоубийниця називала ся Ангеля Василишин і була родом із Завадова повіта стрийского. Причиною самоубийства був сором, якого наробила її жінка властителя готелю посудивши еї о крадіж.

— **Наслідки піяньства.** Гринь Лучко, господар в Крушельници рустикальній повіта стрийского вернув дня 13 с. м. около 10 год. пяний домів і закуривши собі люльку пішов до стодоли, де незадовго опісля із сїна вибухнув огонь. Від стодоли займила ся хата а відтак перекинув ся огонь і на сусідні будинки а іменно на хати Дмитра Лучки і Антона Лучки та знищив їх до тла. Шкода якої огонь наробив доходить до 2.800 К., а на то були лиш Гринь і Дмитро Лучка обезпечені на 1.800 К.

— **Населенє Москви.** Після московских ґазет виносить населене міста Москви на підставі тимчасово споряджено́ї переписки: 1,126.750 душ. Сподіють ся однако, що при точній конскрипциї, що має відбути ся в січни цифра та піднесе ся до 1,200.000. Дивним способом малїє поволи населенє в середині міста, тимчасом коли на окраїнах бистро зростає.

— **Помер** Михайло Прухницкий, міщанин, довголїтний радний і колишній бурмістр міста Комарна, дуже діяльний чоловік, дня 27-ого грудня, в 56-ім році житя.

— **В справі печатаня „Церковних напівів“.** Всїх Р. Т. інтересованих сим повідомляю, що з причин технїчних а від мене независлих, опізнило ся печатанє Збірника. Доси вийшло вже 7 аркушів. Дальша робота тепер правильно поступає і єсть надія, що за 10 до 12 недїль діло буде укінчене і книжка сей час інтересованим вишле ся. Хоч робота за довго протягнула ся, але кождий признасть, що дуже гарна. Прошу отже о терпеливість. Цїна за один примірник 4 К, а на почту 45 сотиків. Адреса: Ігнатий Полотнюк в Станїславові, ул. Собіского ч. 50.

— **„Товариша“** ілюстрований календар на 1902 р, можна дістати у всїх складах „Народної Торговлї“ по цїнї 1 К.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 30 грудня. Sonn- und Montagsztg. доносить, що парлямент буде скликаний на 20 січня. На дневний порядок вийде перед усїм контингент рекрутів. „Коли би — пише та часопись — мали які наглі внесеня спинити наради над тим законом — то парляментови грозила би поважна небезпечність“.

Віденъ 30 грудня. В суботу відбула ся кількагодинна рада міністрів під проводом дра Кербера, котрого Цїсар приймив перед полуднем на авдиенциї.

За пів години опісля був вже Констан в своїй комнатї, і з великою цїкавостию держав тяжку книгу в своїх руках, що служила его прадїдови до записуваня. З великим зворушенем читав він слова: „Во імя Отця і Сина і сьвятого Духа. Дякуймо Богу за всї его ласки. Нинїшного вечера, на сьвятий вечер року 1696 зачав я Никола Власій Жакмен записувати все, що менї з мого житя або з моїх гадок здавало ся бути замітним на поучене для моїх потомків“.

— Як-раз сто лїт тому назад — подумав собі Констан.

Книга була записана невправною рукою, котра иноді навіть папір роздерла. Власій Жакмен записав в нїй вірно всї битви, угоди, з'явища, чудеса, пошести і хороби, пожежі і тучі, цїну збіжа, вина і оливи. Поміж тим були вписані просьби і молитви та події, які лучали ся в его родинї, народженя, хрестини і случаї смерти.

— Бігме! — подумав собі Констан — я хотів би видїти того лепского старого, що писав отсе перед сто лїтами... А так само хотів би я знати як за сто лїт буде на Рiздво виглядати мій праправнук. Яка би то була забавна історія, коли би так они оба сидїли при столі, а я помежи ними.

Він хотів обтерти сьвічку та й загасив еї. Щоби еї на ново засьвітити, мусів би був шукати грани па припічку. А то вже всї дома спали першим твердим сном. Отже рішив ся вже не читати і ляг спати.

За хвилю опісля збудив ся знову і на своє превелике диво побачив, що в комнатї зовсїм ясно.

— Хто до чорта засьвітив мою сьвічку?— спитав він. — Обернув ся борзо і ще більше здивував ся, коли побачив при столї двох людий. Оба були ще молоді, більше менше в такім вїці як і він, але відріжняли ся різко від себе як одежию так і своєю міною. Один з них мав на собі грубу хлопску полотнянку, а на ногах тяжкі деревлянні черевики, волосє звисало єму в довгих патлах понад ухами та опаленим лицем. Широкі плечі і костисті руки були доказом его сили. Другий був якийсь слабосильний чоловічок, блїдий і виглядав як калїка з нервово дрожачими руками і малою лисиною. В праве око встромив монокль. Єго худі руки потонули в широкім одїню ясної краски а крій того одїня таки вже найбільше здивував Константа.

— Хто ви? — спитав Констан сївши на постели.

— Я твій прадїд Власій Жакмен, коли хочеш знати! — сказав той сильний.

— А я — додав малий — я твій правнук Рене Жакмен. Ти викликав отсего добрягу з глубини минувшости а мене із мрачної будучности, бо тобі забагло ся нас побачити. Ось і ми!

— Бігми, не зле виглядаєте; маєте оба характеристичні черти родини, хоч ти представляєш початок, а ти мабудь конець нашої родини. Скажи менї, дїду Власію, чи ти мав богато рідні.

— Я був найстаршим з девятьох братів.

— А я одинаком — відозвав ся калїка.— Тато і мама уміють рахувати.

— Коли всї Французи уміють так рахувати — сказав на то Констан — то населене ледви чи дуже буде збільшати ся.

— Оно зменшає ся, мій дорогий родоначальнику.

— А ти знаєш отсю комнату? — спитав Констан свого прадїда.

— Авжеж, таже то комната, в котрій відбувало ся моє весїлє і де я помер!

— А ти Рене?

— Я ще нїколи не був в отсїй дрантивій хижи. Менї здає ся, що тато еї продав.

— Продав! Наш старий дім продав! Та й ґрунт також!

— Не давав нїякого доходу.

— А щож робить тепер твій тато, Рене?

— Грає на біржи. Запрацьовує ся і занадто роздразнює ся, хоч я его вже нераз остерігав. Але родичі не слухають нїколи, що дїти їм радять.

— А ти сам що робиш, Рене?

— Я? Я не роблю нїчого. Але зробив вже іспит з чужих язиків. То була татова штучка, щоби я не мусів довше служити у войску як рік.

— Я то розумію — відозвав ся Власій — я помер воякож. Служба тяжка, але коли король зве...

— Король? Ви трохи за богато остали ся по заду, мій старий панонько. Тепер вже нема короля.

— А хтож у вас тепер панує?

— Президент републики.

— То сьмішно. А якуж одїж носить той ваш президент?

— В лїтї сивий капелюх і білі камаші; а як він в зимі убирає ся, не знаю.

— То наша република все ще держить ся? — відозвав ся тут драгон з 1796 р.

— Дуже перепрашаю, то вже не тота давна. За той час мала Франция може вже яких пятнайцять конституций. Наша република має число три. Она ріжнить ся дуже від твоєї.

— Отже кажеш, Рене, що не робиш нїчого?

Відень 30 грудня. Комісию буджетову палати послів скликано на день 8 січня.

Новий Йорк 30 грудня. Як доносять з Буенос Айрес вибухли там уличні демонстрациї, що дало привід до поголоски, немов би вибухла там революция.

Петербург 30 грудня. Доносять тут о робітничих розрухах, які знов лучили ся в Харкові. Товпа, зложена з кількасот робітників і студентів, уоружених в револьвери, оперла ся поліциї і войску. Кількох поліциянтів ранено. Арештовано до 300 осіб.

Вашинґтон 30 грудня. Тутешні дипльоматичні круги одержали урядову вість, що Арґентина не хоче підписати протоколу в справі спору з Чілї.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займае 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педагоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **(Віденьске товариство огрійниці і добродійности).** З року на рік стае наплив глядаючих помочи в часі зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженем може виповнити всі вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремлене того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроене льотериї з льосами на 1 К, котра обіймае 2300 виграних і головну виграну в кводі 40.000 К. а котрої тягнене відбуде ся дня 16 січня 1902.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продае їх по отсих цінах:

1. Книга довжників	. . . аркуш	по 10 сот.
2. Замкненя місячні	. 2 аркуші	„ 5 „
3. Інвентар довжників	. аркуш	„ 5 „
4. „ вкладників	. „	„ 5 „
5. „ уділів	. . . . „	„ 5 „
6. Книга головна	. . . . „	„ 10 „
7. „ ліквідацийна	. „	„ 10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„ 10 „
9. „ уділів членьских	„	„ 10 „
10. Реєстр членів	. . . . . „	„ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

— Ні, але то мені не перешкаджає, щоби я не мав якогось занятя. Я читаю ґазети, відпроваджую дами до Шат-Нoар або до Бребан; мушу бути на кождім першім представленю в театрі і на кождих кіньских перегонах.

— А ти сам їздиш верхом?

— Ні; мені буде й колесниці.

— А до театру ходиш часто?

— Ще частійше до цирку; вечером граю в клюбі з людьми з великим шіком. Літом їзджу до купелів лічити ся на жолудок.

— Отже ти в так молодім віці вже недужаєш на жолудок?

— Я вже з таким жолудком на сьвіт прийшов. Довірочно мушу тобі сказати, що маю надію скріпити ся атлетикою і подужати.

— Щоби то богато тобі помагало, того не видко по тобі — сказав на то Констан. А Власій докинув: От ти би оженив ся, Рене. Я оженив ся, коли мені було вісімнайцять літ.

— То було занадто вчасно. Впрочім в наших часах жінка за богато коштує. Годі о тім і подумати, щоби женити ся.

— Коли слухати, як ти таке говориш, Рене — відозвав ся на то Констан — то можна би гадати, що сьвіт мусить вимирати.

— То було би може ще найліпше.... О я песиміст найчистійшої крови. Я приклонник Шопенгавера, хоч я нічого з него не читав.

Рене хотів ще щось більше говорити о своїм песимізмі, але перший півень запіяв. На раз погасло сьвітло, селянин з 1696 року і пройдисьвіт з теперішного часу щезли як два привиди а Констан заснув твердим сном.

На другий день подія з ночи станула єму живо перед очами. Чи то було дійстно так? Чи то може якийсь привид? Або то може був лиш сон? Він що зріс у фільософії свого часу, що зріс яко ученик Вольтера, не міг і не хотів вірити в ніякі чудеса. Але слова молодого Рене лишились єму так добре в памяти, що єго фізиономия стояла так ясно, так виразно перед очами Константа, що він ані трошки не сумнівав ся о своїй розмові в ночи. Шопенгавер, Шат-Нoар, песимізм, колесниця замість коня, цирк замість театру, проданий старий дім, недуга жолудка від уродженя, лисина, гра всюди в клюбі або на биржи — неможливість женити ся, молодіж, котра в нічо не вірить, нічого не любить і зі всього сьміє ся: все то крутило ся єму по голові, коли він на другий день убирав ся. — Мій предок був трохи тупоумний, мій правнук безсильний карлик — говорив він сам до себе. — Поправді було би добре, щоби такого роду не розмножувати і хиба найліпше лишити ся старим молодцем.

В тій хвили побачив він в алеї города, що була витята на французкий лад, свою своячку Аннету. Личко було у неї таке рожеве, очи так сьвітили ся, она ступала так краснєнько і так певним кроком, підчас коли підняла трохи сукню в гору та споглядала до вікна своякa.

Она занадто хороша — замуркотів Констан сам до себе. — Тим гірше для будучности; страх мене бере, що пан Рене Жакмен таки колись на сьвіті появить ся. — Судьба знайде собі дорогу! — А впрочім хто знае? А може то все була лиш сонна мара....

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

поспіш.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеса, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ з Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

поспіш.	особ.	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).